

Иван Михайлов

Железният човек

Вървеше сам през тълпата от хора, забързани за някъде. Той не бързаше. Нямаше причина да го прави, защото разполагаше с всичкото време на света. Провираще се спокойно в заобикалящата го блъсканица, без да обръща внимание на побутванията. Беше сам в морето от народ. Винаги беше сам.

Преди години посети психоаналитик и проведе няколко сеанса, смятайки, че това ще му се отрази добре. Мислеше си, че грешката е в него, а не в околните. На четвъртата седмица тегли майната на плешивия дребосък, който с тих компетентен му говореше за положителното развитие на неговото психично състояние. След това тегли майната на всички. Не беше лесно да пратиш по дяволите повече от пет милиарда души, но той го направи без задръжки. Беше сам в целия свят.

Живееше в малък апартамент, забутан в един от сивите олющени блокове, захвърлени в предградията и забравени там. Напусна работа преди две седмици. Не беше кой знае каква служба, а и не плащаха добре. Когато получи оставката му, неговият шеф се ухили така, че едрите му, ослепително бели зъби пробляснаха с цялото си великолепие на луминисцентното осветление в кабинета – истинска гордост за изработилия ги стоматолог. Копелето никак не го обичаше. Той също не му оставаше дължен.

Качи се в метрото изблъсквайки безмилостно стара дама, стъпвайки смело върху нечии лачени обувки, без да се обръща, за да посрещне протестите на останалите.

Метрото се носеше в тъмните тунели, черни, мрачни и студени като междузвезден вакуум. Спирките бяха слабо осветени. През зацапаните прозорци на вагона, на фона на мътната светлина, виждаше сенките на слизащите и качващи се хора, които безмълвно се разминаваха в морето от шумове.

Пътниците около него също бяха замислени. Бяха се свили в дебелиите си сиви дрехи, потънали в прашните дълбини на своите съзнания. Повечето бяха мрачни и навъсени, но на някои лица трептяха леки самодоволни усмивки. Рязък изблик на смях разчупи за секунда атмосферата. Група младежи се кикотеха до врата. По всичко личеше, че доброто им настроение е стабилно подкрепено от порции алкохол, а може би и трева. Тяхното веселие грубо се открояваше на фона на сериозното, осъдително мълчание на останалите пътници.

Тийнейджърите все още не бяха погълнати от машината на живота, смилеща и преработваща безмилостно всичко, натъпквайки го в костюм от сив калъп, равно подстриган и прилежно обръснат, но със съзнание

обгърнато от желязна паяжина, която бавно го задушава, унищожавайки всеки порив за свобода. Свободата да се откъснеш от всякакви измислени задръжки, правила и норми, да разкъсаш сивата илюзия, за да придобиеш истинската си форма, красива и съвършена по свой начин. Тези младежи усещаха смразяващия и миришещ на гнило дъх на машината, която ги чакаше някъде отпред в тъмното. Опитваха да се доберат до морето, наречено Вечна младост, Щастие, Приятелство. Не разбираха, че усилията им са напразни. Колкото и да търсят това море, те няма да го открият, защото то не съществува. Нали? Единственият начин да достигнат някакво море, е да се спуснат по течението на реката на живота, а не да гребат в обратна посока. Само че името на морето не е Щастие и Приятелство. То се нарича Старост и Смърт.

Младежите слязоха на следващата спирка. Веселите гласове се извиха за последен път в студения, влажен, изпълнен с мирис на сажиди въздух, след което се сляха с обичайните шумове на града.

Вратите на вагона бавно се затвориха зад гърба на последния качил се пътник. Метрото потегли и бързо ускори, навлизайки с трясък в тунелите. Видя отраженията на пътниците в стъклата на вагона. Погледът му се спря на едно от тях, което почти по нищо не се различаваше от останалите. Изтъркан кафяв шлифер, под който се подаваше панталон с близък цвят. Фигурата стискаше в ръка найлонова торбичка, пълна с полуфабрикати, между които се подаваше гърлото на бутилка водка. Погледна в очите на отражението и в тях откри същия луд блясък, както откриваше всяка сутрин, заставайки пред огледалото. Защото това бяха неговите очи, неговият луд блясък, блясъка му на лудия му диамант [1].

Защо просто не се остави на течението и не се отдаде на живота, такъв, какъвто е? Да се радва пълноценно на малкото весели моменти в него. Сега е моментът, после ще бъде късно, дори да му се иска!

– Извинете, бихте ли се отместили?

Затвореният кръг на обърканите му мисли се прекъсна от жената, която се опиваше да си пробие път до вратата. Той се сепна и се отмести. Загледа се след нея, докато тя се вклиняваше между напирещите да се качат хора. Какви ли мисли я вълнуваха в момента? Никога нямаше да узнае. И най-добрият психоаналитик не можеше да разкрие цялото съзнание на пациента. Човешкото съзнание е подобно на айсберг – една малка част от него плува над водната повърхност, блестейки под лъчите на слънцето. Всичко останало е скрито отдолу, под повърхността, където тъмни и неизвестни течения мият леденостудените му ръбове.

Метрото спря на поредната си спирка. Добра се до вратата и се

изсипа навън като една малка част от единния слизащ човеко поток. Хората пред него тихо, почти незабележимо и с голямо майсторство му правеха път. Та нали правят това хиляди пъти на ден. Никои не го погледна в очите.

Очите му не погледнаха никого.

Достигна до апартамента си по добре отгъкания маршрут. Докато вървеше, главата му зазвуча добре позната мелодия.

„Никой не го искаше Сега той имаше своето отмъщение“ [2]

Малко хора умееха да разговарят с него. С още по-малко той общуваше. Разговорите някак си не се получаваха в негово присъствие. Просто смущаваше хората, без да има и най-беглата представа как го прави. Същност не го интересуваше. Изобщо не му пукаше. Хората, къде повече, къде по-малко са егоисти. Интересуват се най-вече от себе си – пряко или косвено, когато се грижеха за потомците си, изпълнявайки животинските си инстинкти. Той също не се интересуваше от никого, освен от себе си.

Не вярваше в което и да било божество. В противен случай щеше да се скрие в някои манастир и да остане там докато му се пукне жлъчката или тази на неговите братя.

Приготи и изгълта набързо полуфабрикатите, прегърна бутилката и се излегна в леглото. Неусетно приближи полунощ. Часовникът на стената започна бавно и колебливо да отброява последните секунди на деня. Беше много стар стенен часовник, закупен преди много години от неговия праядо от разпродажба на стари мебели. Единствената фамилна ценност, която му бе останала.

Дванадесетия удар прозвуча също толкова глухо, колкото предходните го единадесет. Звукът обаче не спря. Продължи и се разля във времето. Дрънченето на часовника се усили, завибрира във въздуха, удари се в стените на стаята, преминавайки в мощно басово бучене.

Ярка бяла светлина. Буйни пламъци, висящи в небесата, полюшвани от ураганен вятър.

От бученето се чува лек, ритмичен звън, който набира сили, храни се с останалите звуци. Скоро тържественото биене на хиляди камбани раздира въздуха и помита всичко останало.

Огньовете отлитат като ядосани червени облаци, гонени от вятъра, а пламъците им тихо се извиват в лудешкия си танц.

Бялата светлина, разляла се по цялото небе, закрила всичко освен огнените змии, изведнъж се събира в ярко бяло изгарящо очите.

Човекът отмести поглед от заслепящата сфера към шишето

водка, чието гърло беше стиснал здраво в десницата си. То бе почти пълно. Това го успокои, защото разбра, че все още не е много пиян, но и го обърка значително. Реши да се пребори с настъпилото объркване по най-добрият начин – отпи една голяма глътка от парливата течност.

– Няма да проявиш поне малко уважение? – каза Господ с гробовен глас. Звъненето на камбаните беше спряло. Само бялата светлина блестеше с пълна сила в очите му.

– Не! Аз не вярвам в теб, нито в които е да било друг. Махай се име остави да се довърша пиячката, а после, ако толкова ти трябвам, намини пак!

Странно, че изобщо не бе учуден или уплашен. Беше раздразнен, да, но и до известна степен любопитен. Какво по дяволите искаше Бог и защо точно от него, невярващия, отричащия обществото, мразеният и мразещия?

– Ти май не схващаш картинката, а?

Човекът се загледа в светлината, която видимо беше отслабнала – Да не би да искаш да ми кажеш, че това е деня на Страшния съд и ти трябва и ти трябва да решиш накъде да потегля. Е, нека те улесня – спря се за секунда, отпи от бутилката и седна в леглото. – Аз хващам асансьора за надолу.

– В едно си прав. – Бялата светлина придоби очертанията на величав белобрад старец. – Днес е Армагедон, но съдник няма да бъде аз.

– Как така! – сопна се човекът и се изправи. – Че нали това ти е работата! Ти – да съдиш, ние – да бъдем съдени.

– Аз съм Господ! Аз измислям правилата, вие сте длъжни да ги изпълнявате. Я ми подай тази бутилка водка, от която смучеш.

Мъжът слисано изпълни заповедта, докато изтормозеният му мозък се опитваше да не изостава фатално от ситуацията, старейки се да смели информацията максимално бързо. За сега горе-долу успяваше.

– Чакай, чакай! Ако не ти, тогава кой ще бъде съдник? Всъщност, как мога да бъда сигурен, че ти си Господ?

След секунда мълчание добави:

– Можеш да забравиш последния въпрос.

– Ти сам ме нарече твой Господ...

– Казах да забравиш последния...

–... а що се отнася до предишния ти въпрос, – продължи величествения белобрад старец – съм избрал теб.

– Мен! Аз не ставам! Ама изобщо! Твърде далече съм от понятието свята личност, а Бог е безкрайно, недостижимо далеч от мен.

– Никой не е казал, че ще ставаш Бог, а и не помня да съм те питал какво искаш.

Мълчанието плахо увисна в стаята, застоя се за момент, помириша чорапите им и бързо си отиде, когато Господ отвори уста.

– Предполагам знаеш, че наличието на страшен съд изисква присъствието на Антихрист?

– Хъ... – нервните вериги в главата му бавно се приближаваха в състояние на пълен контакт, само че се опасяваше да не свържат някъде на късо и да му изгорят бушоните.

– Смятам, че ти си изключително подходяща личност за Антихрист.

– Но-о защо? – само успя да промълви Антихристът.

– Неведоми са пътищата Божи... – старецът замислено поглади брадата си с лявата ръка, докато десницата му продължаваше да стиска бутилката с водка. – Конкуренцията беше доста силна, но ти ми допадна най-много. Мислите, тази странна песен, блясъка... – думите му затихнаха в неразбираемо мърморене.

– И какво трябва да правя аз? – попита отчаяно Антихристът, съвсем забравил за водката си, чието количество бързо намаляваше, изчезвайки в гърлото на събеседника му.

– О, няма нищо страшно. Въобще не е трудно. Няма за какво да се безпокоиш, то си идва от само себе си. Ще разбереш сам и за нула време ще свикнеш. Бързо ще напипаш ритъма. Всъщност, самият аз нямам никаква представа какво трябва да прави един Антихрист.

– Ами човечеството и неговото спасение? Ами ...

– Слушай, приятел спри за секунда да те светна в картинката. – Дядката раздражено прекъсна потокът от въпроси, който бе на път да се изсипе от устата на Антихриста. – Аз съм Бог, създам света, до тук добре. Обаче се оказа, че не съм съвършен. От там и моите творения се оказаха несъвършени За съжаление разбрах това твърде късно, едва след като ви бях създам. Бях млад и амбициозен, подцених сложността на проблема. Оказахте се голям залък за моята уста. Опитах се да поправа нещата, но, уви, не успях. Вие сте непоправими! И ето, днес вдигам ръце от вас. Оправяйте се както можете. Никакъв пастир се съм ви вече!

Съвършенството е част от бога, схващаш ли? Един бог не може да бъде такъв, ако не е съвършен. Така че ти поемаш щафетата, мой човек. За твоята работа не се иска съвършенство, това условие за Антихриста не важи. Абе, тая водка беше много кофти, бе. От къде ги купуваш тези боклукци? Всъщност няма значение.

Старецът ядно захвърли бутилката в ъгъла на стаята и бавно се изправи.

– Трябва да тръгвам. Приятна работа.

И излезе през вратата, без да си прави труда да я отвори.

Антихристът сериозно се замисли над положението си. Опита се да огледа ситуацията от всички страни. Някъде в изтощения му мозък отново изникнаха стиховете на песента:

Никой не го искаше Сега той има своето отмъщение.

Изглежда, че в този свят съществува малко справедливост Какъв късмет, че тя се падна нему! Като се замисли, можеше да се получи нещо забавно.

Първо щеше... какво?

Антохристът се простря на леглото и започна да се смее. Смехът прерасна в дивашки кикот, от който го заболя коремът. От външната врата се чуа удари и гласове, които крещяха нещо. Той продължи да се смее. Смееше се.

Смееше се.

Две сълзи потекоха от лудо блестящите му очи.

[1] „Shine on your crazy dimond“ на Pink Floyd

[2] „Iron man“ на Black Sabbath

КРАЙ

© Иван Михайлов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/405>]